

Beth Ddywedodd Mr Brown a Mrs Grimsby

Byddai fy nhad yn arfer dweud os ydych chi wir, wir eisïau rhywbeth, rhaid i chi ddal ati i drio. Ac am ei fod e wastad yn dweud fod ganddo fe bopeth roedd e erioed wedi dymuno'i gael, rhaid ei fod e'n gwybod popeth am drio cael pethau.

Ro'n i'n gwybod 'mod i eisïau bod yn ffrind i Ahmet. Do'n i ddim yn gwybod pam, ond ro'n i'n sicr 'mod i eisïau. Dyma fi'n rhoi'r gorau i geisio siarad ag e yn ystod y dydd – oherwydd yr holl Neilltuo oedd angen arno fe – ond meddyliais y byddai ar ôl ysgol yn iawn, am fod Mrs Khan wedi gwenu arna i a wincio, y tro cyntaf hwnnw. Felly bob dydd am bythefnos gyfan,

arhosais ger clwyd yr ysgol adeg mynd adref.

Pan fyddai'r bachgen newydd a Mrs Khan yn dod mas i gwrdd â'r fenyw yn y sgarff goch, byddwn i'n rhedeg draw yn syth a rhoi losin lemwn sherbert i'r bachgen newydd – ac ambell waith, bar cyfan o siocled. Ond doedd dim ots faint o losin fyddwn i'n eu rhoi iddo fe, na faint y byddai Mrs Khan yn ei annog e i siarad â fi, doedd y bachgen newydd byth yn dweud gair, a doedd e byth, byth yn gwenu'n ôl. Ddim hyd yn oed pan wnes i roi pecyn cyfan o lygod gwyn iddo fe, a dyna fy hoff losin i. Gwnaeth e gymryd y losin yn dawel, heb godi'i lygaid o'r llawr, a mynd i sefyll y tu ôl i'r fenyw yn y sgarff goch, fel tasai e'n ceisio cuddio oddi wrtha i.

'Falle fod e ddim yn hoffi losin,' awgrymodd Michael, ar ddydd Gwener yr ail wythnos.

'Paid siarad yn dwp,' dywedodd Josie, gan gnoi'i gwallt. 'Mae pawb yn hoffi losin!'

'Falle fod gydag e alergedd?' dywedodd Tom. Do'n i erioed wedi clywed am neb oedd ag alergedd i siocled a losin o'r blaen, ond dyna ni, roedd gen i alergedd i gŵn, yn wahanol i bawb arall. Efallai fod Tom yn iawn.

Ar ôl hynny, penderfynais roi fy ffrwythau amser

cinio i'r bachgen newydd yn lle fy losin. Roedd e'n dal i fynd i Neilltuo bob amser cinio, felly ar ddydd Llun y drydedd wythnos o drio bod yn ffrind iddo, dyma fi'n mynd â'r oren mwyaf allwn i ei weld o ffreutur yr ysgol ac aros ar bwys y glwyd. Ro'n i'n fwy cyffrous nag erioed, oherwydd 'mod i wedi gwneud llun wyneb yn gwenu ar groen yr oren, ac roedd Tom wedi rhoi sticer deinosor i lynu arno fe – felly dyna ddau beth oedd yn gwneud yr oren yn arbennig iawn. Mae Tom yn dwlu casglu sticeri – mae ganddo fe lyfrau'n llawn ohonyn nhw gartre a phan fydd e'n cael un newydd mae e'n ei hoffi, bydd e'n dod â hwnnw i mewn i ni gael gweld. Dwi erioed wedi'i weld e'n rhoi sticer i rywun dyw e ddim yn nabod yn dda iawn o'r blaen, felly gobeithio y byddai'r bachgen newydd yn ei hoffi ac yn gwybod mor sbesial oedd e.

Onnd wrth i ni aros i'r bachgen newydd ddod mas, dyma ni'n clywed rhywbeth amdano fe do'n ni ddim yn deall o gwbl. A dweud y gwir, roedd hyn hyd yn oed yn fwy dryslyd na dysgu am y Neilltuo roedd e'n ei gael.

Roedd llawer o oedolion yn sefyll y tu ôl i ni ar bwys y glwyd – fel hynny mae hi bob amser adeg mynd adref. Weithiau byddan nhw'n siarad am y newyddion, neu

beth fyddan nhw'n ei baratoi i swper. Ond fel arfer maen nhw'n siarad am y tywydd. Dwi ddim yn gwybod pam, efallai am fod dim byd mwy diflas na siarad am rywbeth mae pawb arall yn gallu'i weld drostyn nhw eu hunain, ond am wn i mai dyna mae pawb i fod i wneud pan fyddwch chi'n dod yn oedolyn.

Fel arfer fyddwn ni ddim yn gwrando oherwydd mae pethau mwy diddorol gyda ni i siarad amdany'n nhw, fel beth fyddwn ni'n ei wyllo pan awn ni adref, a phwy yw ein hoff athletwr Olympaidd neu bêl-droediwr. Ond y prynhawn hwn, ar ôl i rywun ddweud mor heulog a braf oedd hi a gobeithio y byddai hi'n braf eto yfory, dywedodd rhywun arall, 'Ydych chi wedi clywed am y crwt o ffoadur sy wedi dod i'r ysgol? Maen nhw wedi'i roi e yn nosbarth Mrs Khan. Dydyn nhw ddim yn gallu dod o hyd i gynorthwyydd sy'n siarad yr un iaith ag e. Druan bach!'

Edrychodd Josie, Michael a Tom draw arna i ac edrychais i yn ôl arnyn nhw, ac yna safodd pob un ohonom ni'n llonydd iawn ar bwys ein gilydd. Ro'n i'n gwybod ein bod ni'n meddwl yr un peth yn union, oherwydd daeth gwag i'n hwynebau ni bob un yr un pryd yn union: ro'n ni'n pendroni beth roedd Crwt o

Ffoadur yn ei wneud yn ein dosbarth ni.

Wedyn dywedodd y fenyw oedd wedi bod yn siarad am yr haul, 'Bydd trwbwl - credwch chi fi. Dim ond dod draw i ddwyn ein swyddi ni maen nhw!'

Yn ofalus, rhag i neb ein gweld ni, edrychon ni dros ein hysgwyddau a gweld mai Mr Brown a Mrs Grimsby oedd yn siarad.

Cododd Mr Brown ei ysgwyddau a dweud, 'Os yw e wedi dod o'r rhyfel ofnadwyr 'na sy ar y newyddion, dwi'n teimlo trueni dros y crwt. All neb roi bai arnyn nhw am fod eisiau dianc o'r lladdfa yna.'

'Hmff!' dywedodd Mrs Grimsby. 'Trafferth, pob un ohonyn nhw! Fyddwn i ddim yn ymddiried modfedd yn neb ohonyn nhw. Aros di - ein plant ni fydd yn dioddef, achos mae'r rhain yn dod draw fan hyn i wneud fel y mynnan nhw ...' Ro'n i'n gallu dweud fod Mr Brown ddim yn hoffi beth roedd hi'n ei ddweud, oherwydd gwgodd ac ysgwyd ei ben a chamu i un ochr.

Dwi'n hoffi Mr Brown. Tad Charlie yw e. Un o fechgyn yr ysgol fawr yw Charlie. Mae pawb yn gwybod pwy yw e am ei fod e wastad yn dwyn o leiaf dri pwdin o'r troli pwdin bob amser cinio, a does dim digon i bawb arall wedyn. Mae e'n enwog hefyd am seinio'r

larwm tân er mwyn peidio gorfod sefyll prawf gwyddoniaeth. Mae e mewn trafferth drwy'r amser. Ond dwi ddim yn meddwl bod Mr Brown yn gwybod am y pethau hyn oherwydd pan fydd e'n gweiddi, 'Charlie, grwt! Be' ti wedi gwneud heddi?', a bydd Charlie'n dweud 'dim byd', mae Mr Brown yn gwenu'n llydan arno. Mae Charlie'n dweud wrth bawb fod ei dad e'n bocsio, ond dwi ddim yn meddwl fod hynny'n wir. Mae barf hir gydag e, ac os oeddwn i'n baffiwr yn ymladd yn ei erbyn, byddwn i'n tynnu'r barf drwy'r amser, ac ennill.

Fe wnes i edrych i'r dde ar Mrs Grimsby. Roedd ei hwyneb yn sur a phinc a chrac, a dyma fi'n penderfynu 'mod i ddim yn ei hoffi hi rhyw lawer. Hi yw mam-gu merch o'r enw Nelly sy'n y flwyddyn o dan ein dosbarth ni. Nelly yw un o'r merched mwyaf poblogaidd yn yr ysgol, yn bennaf achos hi sydd wedi ennill pob cystadleuaeth torri gwynt sydd erioed wedi digwydd yn yr ysgol. Mae hi hyd yn oed yn gallu torri gwynt i ganeuon enwog, ac mae hi wastad yn herio pobl i drio gwneud yn well na hi.

Ro'n i'n edrych ar Mrs Grimsby ac yn meddwl am y pethau roedd hi wedi dweud pan wasgodd Josie fy

mraich. 'Edrychi!'

Pan edrychais drwy'r reilins roedd Mrs Khan a'r bachgen newydd allan yn y buarth, yn siarad â'r fenyw yn y sgarff goch yn barod. Felly dyma fi'n rhedeg nerth fy nhraed er mwyn rhoi'r oren sbesial i'r bachgen newydd.

Fel arfer, wnaeth e ddim dweud diolch, na gwenu, ond gwelais ei lygaid yn agor yn fawr pan welodd e'r llun o wyneb gwên a'r sticer ar yr oren. Ac am y tro cyntaf erioed, edrychodd e arna i â'i lygaid llew, a wnaeth e ddim troi i ffwrdd. Dyna pryd y sylweddolais nad oedd e'n fy ofni i ddim mwy.

Fe wnes i sylu'n ôl a rhoi gwên fach. Ro'n i eisiau iddo fe wybod bod dim ots gen i mai Crwt o Ffoadur oedd e. Ro'n i eisiau bod yn ffrind iddo fe o hyd. Dwi'n meddwl ei fod e wedi deall, oherwydd nodiodd ei ben yn dawel bach arna i, heb i neb arall weld. Ro'n i'n flin na wenodd e 'nôl, oherwydd yr unig ffordd ry'ch chi'n gwybod yn siŵr fod rhywun yn ffrind i chi yw pan fyddan nhw'n eich hoffi ddigon i wenu'n ôl. Ond roedd pethau'n iawn, oherwydd roedd y nodio pen bach yn teimlo fel addewid, ac ro'n i'n gwybod na fyddai dim angen aros yn rhy hir cyn y byddai'r wên yn digwydd.

Y Crwt o Ffoadur

Pan gyrhaeddais i gartre y noson honno, arhosais ar ddi-hun am gymaint ag y gallwn i nes i Mam ddod adre o'r gwaith. Mae hi wastad yn hanner awr wedi naw erbyn iddi hi ddod i mewn ar ddydd Llun oherwydd nos Lun yw'r noson hwyr yn y llyfrgell. Dwi i fod yn y gwely erbyn hynny neu bydd hi'n mynd yn grac, ond doedd dim ots gen i gael stŵr – dim os byddai'n meddwl 'mod i'n dysgu beth oedd wedi gwneud i'r bachgen newydd fod yn Crwt o Ffoadur a pham roedd Mrs Grimsby'n meddwl eu bod nhw'n creu trafferth ac yn dwyn swyddi pobl drwy'r amser.

Ar y bws adre, dywedodd Michael fod pob Crwt o Ffoadur yn dod o bebyll mawr yn y diffeithwch. Ond wedyn dywedodd Josie fod dim hawl gan neb i fyw